

Список використаних джерел:

1. Закон України "Про державну службу" від 16 грудня 1993 року №3723-ХІІ/Відомості Верховної Ради України. -1993.
2. Закон України "Про службу в органах місцевого самоврядування" від 7 червня 2001 року №2493 – ІІІ/Відомості Верховної Ради України –2001
3. Закон України "Про дипломатичну службу" від 20 вересня 2001 року №2728-ІІІ.
4. Указ Президента України "Про стратегію реформування системи державної служби в Україні" від 14 квітня 2000 року №599/2000.
5. Постанова "Про затвердження Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців" від 15 лютого 2002 р. №1754.

Полудень Є. О.,

студент КМ-2Б курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

З розвитком української правової державності та спрямуванням політики України ХХІ століття на входження до європейської (ЄС) та світової спільнот (СОТ), суттєво загострюються питання внутрішньої гармонійної взаємодії гілок влади, наприклад, виконавчої та судової з приводу адміністративно-правового регулювання примусового виконання судових рішень, а разом з тим і ефективної діяльності органів Державної виконавчої служби України щодо реального захисту прав та інтересів фізичних і юридичних осіб на принципах гуманізму, законності й справедливості, як загальних, а також галузевих, міжгалузевих та спеціальних.

Якщо окреслені принципи знайшли своє відображення у судових рішеннях, то реалізація переважної більшості змісту цих рішень за конституційним принципом обов'язковості їх виконання на усій території України (ч. 4 ст. 124 Конституції України) залишається поза можливостями процесу виконавчого провадження. Тому й статистичний аналіз примусового виконання судових рішень в Україні показує, що державна виконавча служба забезпечує виконання не більше 10-15% судових рішень, а у країнах Європи цей показник дорівнює 80-86%.

До факторів, що обумовлюють низький рівень діяльності Державної виконавчої служби України, особливо у сфері примусового виконання судових рішень майнового характеру, віднесемо:

1. Низький рівень правового регулювання адміністративно-правової діяльності ДВС зумовлений: недостатньою правовою регламентацією принципів, форм та методів діяльності ДВС щодо примусового виконання рішень майнового характеру, а також застосування засобів забезпечення примусового виконання рішень майнового характеру на законодавчому рівні; неузгодженістю норм підзаконних правових актів з нормами законів України у цій сфері; відсутністю належної систематизації нормативно-правових актів, що ускладнює їх ефективне застосування.

2. Низький рівень дієвості адміністративно-примусових заходів, які закріплені чинним законодавством та застосовуються державними виконавцями при виконанні примусових рішень майнового характеру.

3. Недосконалість критеріїв, наданих ст. 8 Закону України «Про державну виконавчу службу» щодо відбору осіб на посади державних службовців та керівного складу ДВС.

На нашу думку, вирішення проблем виконавчого провадження слід розпочати з підвищення рівня правового регулювання адміністративно-правової діяльності ДВС з примусового виконання рішень майнового характеру, в тому числі шляхом уніфікації законодавства про виконавче провадження щодо удосконалення процедур примусового (і добровільного) виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів. Акцентуємо увагу на необхідності ефективного забезпечення прав сторін виконавчого провадження через рівновагу інтересів боржника, стягувача та третіх осіб, забезпечення відповідності правил і норм виконавчого провадження загальноєвропейським стандартам. Так, якщо звернемо увагу на виконавче право Франції, то побачимо цікаві з юридичної точки зору та ефективні способи примусу боржника до виконання рішення суду, які при невеличкій трансформації можуть бути застосовані у діяльності Державної виконавчої служби України. Хотілося б зауважити, що у Франції суд зацікавлений у виконанні винесених ним рішень і забезпечує їх виконання певними примусовими процедурами одразу при винесенні рішення або вже у процесі виконавчого провадження, взаємодіючи з виконавцями.

Заслугує на увагу ще одна процедура примусу боржника до скорішого виконання рішення суду, яка має назву астрент і використовується у Франції, Нідерландах, Бельгії, Люксембурзі тощо. Це додатковий припис боржнику сплачувати грошову суму своєму кредиторіві, не пов'язану з основним зобов'язанням через заподіяння шкоди невиконанням або несвоєчасним виконанням зобов'язання [1, с. 133, 259-260]. Будь-який суддя може в силу посадових повноважень винести астрент з метою забезпечення виконання свого рішення або забезпечити астрентом рішення іншого судді за зверненням. Астрент не залежить від збитків та може бути тимчасовим або кінцевим. Тимчасовий астрент може бути проголошеним при винесенні рішення, але його сума може варіюватися суддею в залежності від перебігу подій та швидкості здійснення виконавчого провадження. Кінцевий астрент призначається тільки після проголошення тимчасового астренту і тільки на термін, який визначається судом. Водночас астрент може бути скасований у разі повного і своєчасного виконання рішення суду у строки, визначені суддею.

Приєднання України до міжнародних договорів врегулює ще один напрямок уніфікації і гармонізації вітчизняного виконавчого провадження до європейського – розробки єдиних підходів до питань розшуку боржника та його майна на засадах надання правової та інформаційної допомоги щодо розшуку боржника та його майна у взаємодії з країнами Європейського Союзу.

Наступним важливим питанням, що потребує вирішення у рамках уніфікації і гармонізації українського та європейського виконавчого провадження, є питання про правовий статус державного виконавця, про його

права та обов'язки, відповідальність, умови надання ним інформації третім особам у ході примусового виконання. Необхідним також є комплексний підхід до питання освіти, професійного рівня підготовки державних виконавців, вимог, що висувають до кандидатів на посади державних виконавців.

Зокрема, слід зупинитися на вимогах, що висувають до кандидатів на посади державних виконавців. Визначимо правові джерела, які регламентують вимоги до державних виконавців та порядок їх відбору: Закони України «Про виконавче провадження» (ст.8), «Про вищу освіту», «Про державну виконавчу службу» (ст.12, 19) тощо. Однак, на нашу думку, це є недостатнім для якісного визначення готовності особи до роботи державним виконавцем. Вважаємо за необхідне створити єдині кваліфікаційні вимоги до професійних знань та навичок, необхідних для виконання посадових обов'язків державними службовцями Державної виконавчої служби України, де розкрити відповідно до груп посад вимоги щодо освіти, знань, умінь та навичок. На нашу думку, це значно спростить відбір державних виконавців на посади, зменшивши випадки некомпетентності у питаннях виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, у тому числі майнового характеру.

Вище перелічені напрямки гармонізації та уніфікації українського законодавства, що регламентує процедури виконавчого провадження, з європейськими юридичними стандартами є вимогою часу та сприятимуть підвищенню якості виконавчих послуг щодо примусового виконання майнових рішень судів та інших юрисдикційних органів, які надаються ДВС України стягувачам.

Список використаних джерел:

1. Кузнецов Е.Н. Исполнительное производство Франции. – СПб: Издательский Дом С.-Петербур. гос. ун-та, Издательство юридического факультета. С-Петербур. гос. ун-та, 2005. – 280 с.
2. Адміністративне право України : Підручник для юрид. вузів і фак. / За ред. Ю.П. Битяка. - Х.: Право, 2000. - 520 с.
3. Закон України «Про державну виконавчу службу» №202/98-вр від 24 березня 1998 року;
4. Закон України «Про виконавче провадження» №606-XIV від 21 квітня 1999 року; <http://radnuk.info>;

Садика В. Є.,

студентка 4 курсу юридичного факультету ННІЗДН
НАВС

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЗІ СПЕЦІАЛЬНИМ СТАТУСОМ У СВІТЛІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ

Адміністративну реформу було запропоновано Указом Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22.07.1998 № 810/98 [1] у вигляді комплексної перебування існуючої в Україні системи державного управління всіма сферами